

Mindez a kápolnában történik, ami olyan, mint egy szép birkaakol: a falak agyagból és fából, a stílusnak megfelelő fűtetővel. Persze itt csak árnyékra számíthatunk az eső már a nyakunkba hullik.

A fő, sokszor az egyedüli étel útközben a luku. A manióka cserje leveleit famozsárban török össze és forróvízzel leöntik. Három újjal kell enni. Ez a divat, evőeszköz nincs! A Gobari folyóban csak krokodil és víziló található, de ezt védi a törvény.

A következő falucsoportnál már a szürkület fogad. Itt nagyot vacsorázunk, ami a kétszeres imával és a kézmosással együtt 5 percet vesz igénybe. A vacsora után újra beszélgetés: mit és hogyan kellene csinálni. Így megy ez, míg vissza nem térek a missziós állomásra.

Bajom csak az, hogy valahol felszedtem egy makacs maláriát, ami nem zavartatja magát a gyógyszerekkel. Az orvos klímaváltoztatást ajánl, de nem hagyhatom faképnél a sok hittanulót, aki keresztelésre, elszállásra és bérházközökre vár.

Pálkás István
Maison SVD. B. P. 7463
Kinshasa I,
Rep. du Zaire— Afrique

+

Újabb missziós morzsáim nagyon hasonlítanak a régiekhez. Január 2-án 22 jelölt kapta meg a kármelita ruhát itt Brazíliában. Jobbak, mint a tavalyiak. Azok jobbak voltak, mint az előbbieik.

Ami az imádkozást illeti, alig csinállok mást, már amint én értelmezem az imádságot. A közös imákon kívül, fő a szentmise. Minden misén, amin csak lehet résztveszek. Van, amikor a mise utáni kérdezősködésemre az a válasz: No jó, majd megáldoztatom! Köszönöm, ez a feleletem, de nekem az eukarisztikus Jézus keretéstől kell. A „keret”, a szentmise. Rózsafűzérből annyit elmondok, amennyit csak lehet. Utazás közben pl. São Roque és São Paolo között 3, néha 4 olvasó. Ezek nem zagyva imádságok. Van, hogy az egész úton csak egyet imádkozom végig. De imádságnak tartom azt is, amikor olyan valaki ül mellettem a buszon, aki érdeklődik: Jézusról, Egyházzal, Szűz Anyáról, szeretetről s más erényekről beszélgetünk. A Biblia is sokszor szóbajön. Minden imámat, illetve egész életemet, mert ez az igazi ima, a Szűz Anya szatyorjába teszem, hogy Ő egy kicsit helyrehozza, mielőtt átutalná. Jómagam is kérem erre, mert azt már jól tudom, hogy imáim mily gyenge minőségűek. De azt is mondják, hogy a Jóistennek néha az ilyen jobban tetszik, mint a szépen csiszolt költői fohászok.

Az igaz rózsának tüskéi vannak. Valami 15 éve ezek a tüskék úgy megbökdöstek, hogy az orvosom három órára becsülte az életemet. A végén azonban, a purgatóriumi angyalkák megszabadultak egy nehéz feladattól. Azóta csak kisebb bajok csipkednek: kezem, lábam, fejem, nyakam, torkom, fülem, szemem, tudóm stb. stb. Még jó, hogy van mit felajánlanom. Bizony ettől nagyobb tüskék azok, amikor az ember szívvel-lélekkel készül valamire s a végén „kidobják”. Bizony ez is felajánlani való s mindaz, amit nehéz lenyelni. Persze „lenyelni” itt annyit jelent, mint átváltoztatni: a kellemetlenségből, a földi kínból mennyei kincs lesz. Hála Jézusunknak van bőven lehetőségünk a tövisből rózsát varázsolni, a földi tövisből, mennyei rózsát . . .

F. Demetrius OCD
C. P. 57
18130 São Roque, S. P. Brasil

PAPI JUBILEUMOK

Aranymisések: Béres Béla, Bodnár János, Csonka Ferenc, Szikora Károly, Tóth László és Wagenhofer Ede – március 16-án a szegedi dómban, dr. Udvardy József megyéspüspökkel koncelebrálva.